

”EDUCAȚIA FĂRĂ FRONTIERE ȘI FĂRĂ DISCRIMINARE, UN DEZIDERAT AL ZILELOR NOASTRE”

Prof.educat. PRICOPI LILIANA
Grădinița Balinți-Jud.Botoșani
România

Mergem an de an la drum cu diverse tipuri de personalități ,cu copiii proveniți din familii monoparentale, crescuți de bunici, în timp ce părinții sunt plecați la muncă în străinătate, cu copiii proveniți din familii din alte culte religioase, din alte etnii,cu copiii cu CES sau doar cu minore întârzieri mentale dar ,de fiecare dată plecăm încrezători, că totul va fi bine și încurajându-i pe toți , că” educația este piatra de temelie a unui individ, care va trebui să facă față cerințelor societății românești și europene ”și că indiferent de unde provin , ei au nevoie de educație, de implicare și de satisfacții în urma muncii lor, pentru ca totul să devină accesibil și facil de depășit.

Incluziunea socială începe din familie, de acolo de unde încă de la cea mai fragedă vârstă mama și tata ar trebui să-l învețe pe copil să iubească, să accepte, să ofere, să simtă și să tolereze. Odată deprins copilul cu aceste puncte forte pentru trecerea spre societate, copilul va fi mai ușor integrat în viața de grup, în cea de colectivitate, va avea o mai mare deschidere spre relația cu ceilalți,o mai mare putere de înțelegere și atașare față de colegul cu probleme de sănătate, față de colegul rrom sa ”pocăit ”.

Grădinița este prima formă de introducere a copilului în viața societății, ea face trecerea mai ușoară a micuțului de la viața de familie, la cea de grup, de echipă , ”de viață”.

De aici încep problemele de adaptare, de socializare și nu în ultimul rând de toleranță și acceptare, iar copiii modelați cu multă dragoste și tact pedagogic, fac salturi uriașe pentru a fi utili societății și grupului din care fac parte și sunt valorificați prin activitățile desfășurate de ei să relaționeze bine cu toți colegii, să evite conflictele de orice natura, însuflându-li-se dragostea față de aproape, față de colegi, de frați și familie.

Dacă în familie, copilul avea toată atenția părinților, aici atenția educatoarei se împarte la toți copiii grupei, iar toți cei prezenți sunt tratați la fel, sunt considerați parte integrantă din ceea ce se numește ”familia grădinarilor”. Aici dacă un copil suferă suferă toți, dacă unul are probleme acasă, noi ceilalți vedem cu ce putem contribui ca să-i fie bine? Și așa-i obișnuim să trăiască frumos, să le pese de cei de lângă ei și să nu fie indiferenți la problemele celor din jur.

La nivel de grădiniță inițiem jocuri, activități de convorbire, povestiri ale educatoarei, povești create, din care preșcolarul să poată trage o învățătură , o morală, pe care apoi s-o pună în

practică. O să exemplific mai jos reacțiile avute de copii, în urma vizionării poveștii ”Poveste Ursulețului Cafeniu” de V .Colin. Având la grupă un copil de altă etnie, m-a încercat o mică nesiguranță, mă gândeam la reacția copiilor dar mai ales a părinților, dar încet , încet mi-am dat seama că de fapt totul poate fi ținut sub control, atât comportamentul ostil al adulților ,cât și al copiilor, care poate fi prelucrat prin implicarea lor în diverse activități de la grupă.

Am inițiat, în cadrul proiectului ”Sunt unic ”, la o activitate ALA 1 -la sectorul Bibliotecă, o vizionare a poveștii sus menționate. Copiii plini de curiozitate, plini de dezinvoltură, au început care mai de care cu idei și mesaje după activitatea de vizionare. Fiecare ce-ar fi făcut dacă s-ar fi aflat în pielea ursului cafeniu din poveste.Totul a fost bine, până am pus întrebarea ”-Și dacă ați fi colegul vostru....și ați trăi o zi în locul vostru ce ați face?” S-a lăsat tăcerea și după câteva minute mi s-a spus:” aș vrea să fiu iubit de către copii” , un altul:”aș dori să mă fi născut întrun loc unde toți copiii să fi fost ca mine....”,altul:” nu ar fi nici o problemă, m-aș adapta cu ușurință, mi-aș face prieten”. Analizând răspunsurile mi-am făcut o idee de ansamblu: copiii sunt minunați, ei se pot adapta, pot suporta repercursiuni , dar nu se dau bătăuți, sau chiar ar fi capabili să ignore situațiile conflictuale. De la aceste răspunsuri copiii au fost conduși spre discuții de tipul : _ copiii n-ar trebui să vadă culoarea pielii altui copil, n-ar trebui să simtă mirosul de fum al copilului care crește alături de bunici, care cu greu pot aprinde focul sobei , iar mirosul de fum este mai mereu prezent în încăpere, n-ar trebui să jignească , să rănească sau să trateze cu violență și agresivitate pe cei din jurul lor, deoarece viața este dură și din ”n ” motive , mâine, noi putem fi ca ei și atunci pune-ți-vă întrebarea dacă v-ar plăcea să, fiți tratați cum o faceți voi cu colegul vostru? E un tip de braistorming diferit de cel abordat în activități, acum furtuna de idei ține de ei, vor trebui să se pună în pielea colegului lor, să-și imagineze cum trăieșete, cu ce se îmbracă și dacă suntem ”oameni adevărați” vom duce la o schimbare în bine al colegului nostru, iar din partea noastră vom face o schimbare de atitudine, de comportament și chiar vom fi mai altruști.

Imediat, în ziua următoare copiii mei, pentru că-i simt ai mei, se jucau cu colegul lor, râdeau și făceau glume împreună. Am intrat în cercul lor și am simțit o apropiere, o schimbare de atitudine, de limbaj, ceea ce m-a bucurat enorm și mi-am zis, ”nu trăiesc degeaba!”

Suntem tot mai expuși la nepăsarea societății la ceea ce se numește incluziune, de aceea de la cele mai fragede vârste trebuie să le transmitem valorile democratice ale drepturilor omului, să înțeleagă rolul societății în schimbarea mentalității vis a vis de oameni, de animale de plante și păduri ,de viață în general.

Numai dacă vom fi ancorați în activitățile de schimbare a acestor valori, vom putea să culegem roadele muncii noastre , să ne bucurăm de zâmbetul frumos al copilului care n-a zâmbit

până astăzi și mai cu seamă să știm că ziua de mâine va fi mai buna decât cea de astăzi.

Bibliografie:

Curriculum pentru educație timpurie, METCS, 2009

Pedagogia preșcolară și școlară mică, Editura Polirom, Iași 2014